

Sygn. akt VI Ka 338/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Irena Linkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Kosecka - Sobczak SO Natalia Burandt
Protokolant :	stażysta Kinga Opalka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r.,

sprawy J. B. (1)

oskarżonej z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 439/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje iż czyn przypisany oskarżonej w pkt. I stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 270 § 2a kk i za podstawę wymiaru orzeczonej kary przyjmuje art. 270 § 2a kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516,60 zł brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej J. B. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 338/13

UZASADNIENIE

J. B. (1) została oskarżona o to, że w dniu 03 czerwca 2011 r. w N. dokonała podrobienia podpisu o treści (...) na wniosku o pożyczkę, umowie pożyczki nr (...) zawartej z (...) S.A. z/s w W., w celu użycia ich za autentyczne, tj. o czyn z art. 270 § 1 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 25 czerwca 2013 r., w sprawie sygn. akt II K 439/13 uznano oskarżoną J. B. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej oskarżeniem czynu , to jest występku z art.270§1 kk i za to na mocy art.270§1 kk w zw. z art.33§1 i3 kk skazano ją na karę 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na mocy art. 44§1 kk orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci oryginału umowy o świadczeniu usług przez przedstawiciela, oryginału rozwiązania umowy i oryginału oświadczenia z dnia 05 września 2012 r. na nazwisko J. B. (2), wpisanych do księgi dowodów rzeczowych pod poz. Drz 656 -659/13 i przechowywanych na karcie 47 akt.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej przez ustanowionego obrońcę z urzędu oraz kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniono w całości oskarżoną.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Elblągu zaskarżając punktu I wyroku w części przyjętej w nim kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej J. B. (1) czynu na korzyść wymienionej.

Prokurator Rejonowy wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku – art. 335§1 kpk w zw. z art. 343§6 kpk poprzez wydanie na posiedzeniu wyroku odbiegającego od treści wniosku prokuratora , zaaprobowanego przez oskarżoną , a polegającą na uznaniu, iż zarzucany oskarżonej czyn wyczerpał znamiona czynu z art. 270§1 kk, zamiast przyjęcia , iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi określony w art. 270§2a kk jaki został wskazany we wniosku prokuratora.

Podnosząc niniejszy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uznanie ,iż przypisany J. B. (1) czyn wypełnił znamiona czynu z art.270§2a kk zgodnie z treścią wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335§1 kpk i wymierzenie na jego podstawie kary zawnioskowanej w akcie oskarżenia w wysokości 20 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. i przepadek dowodów rzeczowych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Elblągu jako zasadna zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy , że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie w trybie art. 335 kpk ujawniając materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne stanowiące o popełnieniu przez oskarżoną J. B. (3) zarzucanego jej czynu nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów.

Jednakże w zupełności należy uznać zasadność zarzutu podniesionego przez Prokuratora Rejonowego w wywiedzionej apelacji ,że orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego , to jest art. 343§6 kpk w zw. z art.335§1 kpk.

Jak wynika z akt rozpatrywanej sprawy , oskarżona J. B. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz złożyła wniosek o wyrażenie zgody na dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 335§1 kpk. Prokurator Rejonowy zaproponował wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. , przy uznaniu że czyn zarzucany oskarżonej stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 270§2a kk. Oskarżona J. B. (1) , w złożonym oświadczeniu , zapoznana z treścią art. 335 kpk , przychyliła się do niniejszego wniosku.

Zgodnie z uzgodnieniami poczynionymi pomiędzy Prokuratorem, a oskarżoną J. B. (1) , Prokurator Rejonowy w Elblągu w skierowanym do Sądu akcie oskarżenia wniósł o skazanie oskarżonej za popełnienie zarzucanego jej przestępstwa bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary -przy przyjęciu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 270§2a kk, grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 10 zł. oraz orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych.

Sąd Rejonowy na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2013 r. na podstawie art. 343§4 kpk przychylił się do wniosku Prokuratora Rejonowego. W wyroku wydanym w trybie art. 335§1 kpk w punkcie pierwszym, Sąd Rejonowy uznał oskarżoną J. B. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej oskarżeniem czynu, to jest występku z art. 270§1 kk i za to na mocy art. 270§1 kk w zw. z art. 33§1i §3 kk skazał ją na karę 20 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. W punkcie drugim wyroku Sąd orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Jak wynika z treści przywołanych w apelacji orzeczeń Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy nie może samodzielnie dokonać zmian w treści wniosku złożonego na podstawie art. 335§1 kpk bowiem stanowi to naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy Prokuratorem a, w tym przypadku oskarżoną.

Z powołanego w apelacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., III KK 376/11 bezspornie wynika, że w razie skazania bez przeprowadzenia rozprawy na posiedzeniu, Sąd zobowiązany jest uwzględnić wszystkie elementy porozumienia procesowego zawartego w toku postępowania przygotowawczego przez prokuratora i „podejrzanego”, ewentualnie zmodyfikowanego w toku posiedzenia o ile w ocenie sądu, nie pozostaje to w sprzeczności z prawem procesowym i materialnym.

Bardzo trafnie Prokurator Rejonowy w Elblągu, dla poparcia stawianego w apelacji zarzutu przytoczył także treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., V KK 382/10 stanowiącego, że potrzeba dokonania jakichkolwiek zmian, niezależnie od tego, czy na korzyść czy na niekorzyść oskarżonego, wymaga dokonania modyfikacji z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Zważywszy na rozległe i jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące art. 335 kpk jak również art. 387 kpk za nieuzasadnione należy poczytać stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a stwierdzające, że „wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk w odniesieniu do czynu zarzucanego skazującego na proponowaną karę mieści się w granicach zakreślonych wnioskiem w takiej części, w jakiej jest on dla Sądu wiążący.

Zatem mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznając za zasadną apelację Prokuratora Rejonowego w Elblągu, na podstawie art. 437§1 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uznał, że czyn przypisany oskarżonej J. B. (1) w punkcie I stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 270§2a kk i za podstawę wymierzonej kary przyjął art. 270§2a kk w zw. z art. 33§1 i §3 kk.

W pozostałym zakresie, wyrok jako słuszny i zgodny z wnioskiem zamieszczonym w akcie oskarżenia, został utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1983 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516,60 zł. brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej J. B. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym

Na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd Okręgowy uznał za słuszne zwolnienie oskarżonej J. B. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.